

Küçük Galago

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Galago

Aysel Banu YAVUZAL

Ağaçların uzun uzun büyüdüğü, yaprakların fısıldaştığı ormanın tam kalbinde küçük bir galago yaşırdı. Bir avuç içine sığacak kadar küçüktü; yumuşacık, gri-kahverengi tüyleri ve uzun, pofuduk bir kuyruğu vardı. Kocaman kehribar gözleri iki minik ay gibi parıldardı. Her akşam, güneş ağaçların ardına çekilince uyanır ve minik patilerini gererdi. En sevdiği zaman, gecelerdi.

Geceleri orman harikalarla doluydu. Ateş böcekleri minik fenerler gibi yanıp söner, hava nemli yosun ve tatlı çiçek kokardı. Küçük galago daldan dala atlamayı çok severdi; kocaman yuvarlak kulakları her sese kıpırdardı. Meraklı ve cesurdu, hep keşfetmeye hazırdı. Bu gece, her zamankinden daha uzağa gitmeye karar verdi.

Yüksek bir ağaca tırmanırken tuhaf, yumuşak bir ses duydu. Minik bir motor gibi tatlı bir cıvıltıydı. Küçük galago yaprakların arasından baktı ve bir dalda tünemiş bir kuş gördü. Kuşun kahverengi-gri benekli tüyleri, geniş yassı bir gagası ve kocaman kara gözleri vardı. Uzun sivri kanatları düzgünce katlanmıştı. Kuş gözlerini kırpıp, "Merhaba küçük dostum. Ben bir çobanaldatanım," dedi.

Küçük galagonun gözleri kocaman açıldı. "Daha önce hiç çobanaldatan görmemiştim," dedi. "Sen de geceyi sever misin?" Çobanaldatan başını salladı. "Geceyi çok severim," dedi. "Sessizdir ve sırlarla doludur. Benimle keşfe çıkmak ister misin?" Küçük galagonun pofuduk kuyruğu sevinçle sallandı. "Evet, lütfen!" diye bağırdı. Böylece iki yeni arkadaş birlikte karanlık ormana doğru yola çıktılar.

Çobanaldatan alçaktan uçtu; uzun sivri kanatları ağaçların arasında sessizce süzüldü. Küçük galago onu takip ederek daldan dala atladı. Yıldızların altında parıldayan bir dereden geçtiler. Evlerine koşuşturan bir fare ailesi gördüler. Orman canlı ve dostça hissettiriyordu. Küçük galago hiç korkmadı, çünkü yeni arkadaşı yanındaydı.

Bir süre sonra ağa lar sıklaştı ve yol karardı. K    k galago duraksadı. "Burası  ok karanlık," diye fısıldadı.  obanaldatan yanına kondu. "Endi elenme," dedi yumu acak bir sesle. "Bu ormanları iyi bilirim. Beni takip et, harika bir  ey bulaca ız." Yeniden havalandı ve k    k galago onu izledi; kalbi hızlı  arpıyordu ama cesurdu.

Uçtular, atladılar ve sonunda sık çalılıklardan bir duvara geldiler. Çobanaldatan küçük bir aralıktan geçti. "Hadi gel!" diye seslendi. Küçük galago sıkışarak geçti, tüyleri yapraklara sürtündü. Öbür tarafta nefesi kesildi. Daha önce hiç görmediği bir açıklık vardı. Ve açıklıkta büyüğü bir şey oluyordu.

Açıklık çiçeklerle doluydu. Ama bunlar sıradan çiçekler değildi. Yere düşmüş minik yıldızlar gibi yumuşak, tatlı bir ışıkla parlıyorlardı. Mavi, pembe ve sarı ışıklar taç yaprakların arasında pırıldıyordu. Küçük galagonun kehribar gözleri bu parıltıyı yansıtıyordu. "Oo!" diye fısıldadı. "Çok güzeller!" Çobanaldatan gülümsedi. "Bunlar parlayan çiçekler," dedi. "Yalnızca geceleri açar."

Küçük galago çiçeklerin arasında dans etti, pofuduk kuyruğu salınıyordu. Çobanaldatan çiçekten çiçeğe zıpladı, benekli tüyleri ışığı yakalıyordu. Saklambaç oynadılar; küçük galago parlayan bir çalının arkasına saklandı, çobanaldatan onu tatlı bir cıvıltıyla buldu. Açıklık kahkahalar ve ışıkla doldu. Küçük galagonun yaşadığı en harika geceydi.

Oynarken küçük galago bazı çiçeklerin solduğunu fark etti. Işıkları zayıftı. "Onlara ne oldu?" diye sordu. Çobanaldatan üzgün göründü. "Parlamak için ay ışığına ihtiyaçları var," dedi. "Ama bu gece ay bulutların arkasında saklı." Küçük galago derin derin düşündü. "Belki onlara yardım edebiliriz!" dedi. "Nasıl?" diye sordu çobanaldatan.

Küçük galago ateş böceklerinin nasıl parladığını hatırladı. "Ateş böceklerini toplarsak, ışıkları çiçeklere yardım edebilir!" dedi. Çobanaldatanın gözleri parladı. "Bu harika bir fikir!" Birlikte ateş böceklerine yumuşakça seslendiler. "Lütfen minik ışıklar, gelin ve çiçeklere yardım edin." Ateş böcekleri duydu ve geldiler; pırıldayan ışıklardan bir bulut oldular. Solan çiçeklerin üzerine kondular ve yavaşça çiçekler yeniden parlamaya başladı.

Küçük galago ve çobanaldatan, açıklığın ışıkla parladığını hayranlıkla izlediler. Çiçekler her zamankinden daha parlak parlıyor, ateş böcekleri aralarında dans ediyordu. "Başardık!" diye sevindi küçük galago. Çobanaldatan başını salladı. "Sen başardın," dedi. "Sen akıllı ve iyi kalplisin." Küçük galago gurur duydu. Sorunu birlikte, iyilik ve dayanışmayla çözmüşlerdi.

Şimdi açıklık parlayan çiçeklerden bir denizdi ve iki arkadaş gökyüzü aydınlanmaya başlayana kadar oynadılar. Çiçek tarhlarının etrafında birbirlerini kovaladılar ve yumuşak çimlerde yuvarlandılar. Küçük galagonun kocaman yuvarlak kulakları mutlulukla kıpırdadı. Çobanaldatanın geniş gagası bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu özel geceyi hep hatırlayacaklarını biliyorlardı.

Şafak vakti ilk ışık ağaçların üzerinden görününce parlayan çiçekler yavaşça taç yapraklarını kapattı. Küçük galago esnedi. "Uykum geldi," dedi. Çobanaldatan başını salladı. "Dinlenme zamanı," dedi. "Ama yarın gece yine buluşacağız." Küçük galago gülümsedi. "Söz mü?" diye sordu. "Söz," dedi çobanaldatan. İyi geceler dilediler ve küçük galago sıcacık yuvasına kıvrılıp parlayan çiçekleri hayal etti.

O geceden sonra küçük galago ve çobanaldatan her akşam buluştu. Ormanın yeni yerlerini keşfettiler ve parlayan açıklığa sık sık gittiler. Dostlukları her geceyi özel ve aydınlık hissettirdi. Küçük galago, gecenin hiç de korkutucu olmadığını, hele bir arkadaşla paylaşınca hiç korkutucu olmadığını öğrendi. Çobanaldatan da küçük bir galagonun bile kocaman bir kalbi olabileceğini öğrendi.

Ve böylece, ağaçların uzun uzun büyüdüğü, yaprakların fısıldaştığı ormanın tam kalbinde, küçük galago ve çobanaldatan hâlâ yıldızların altında oynuyorlar. Gece dostluğunun özel bir armağan olduğunu ve en karanlık gecenin bile ışık ve kahkahayla dolabileceğini biliyorlar. Parlayan çiçekler onlar için açıyor ve orman, dostlukları sayesinde daha mutlu bir yer.